సరిదిద్దుకోలేని తప్పు;

వసుంధర

ఆకలి వేస్తూంటే అప్రయత్నంగా హోటల్లో జొర
బడ్డాను.

టేబుల్ దగ్గర కూర్చోగానే సర్వర్ మెనూ కార్డు
ందించాడు అందులోని అయిటమ్సు వంక చూడ్డం
దు నేను. పక్కనున్న ధరల వంక చూస్తున్నాను.
ధరలు చూస్తూంటే నాకు గుర్తుకువచ్చింది-నేను
చ్చింది ఖరీదైన హోటల్ కని! అయినా ఖరీదైన
హోటళ్ళలో కాక మెనూ కార్డులెక్కడుంటాయి?

అది ఖరీదైన హోటల్ అని నాకు తెలుసు. అయితే
దివరలో చాలా పర్యాయాలు ఆ హోటల్‌కు వెళ్ళి
న్నాను నేను. అక్కడి టిఫిన్లంటే నాకు చాలా యిష్టం.
దువు పూర్తయ్యే వరకూనూ, పూర్తయిన మరో
డాది వరకూనూ నేనక్కడే టిఫిన్ తినేవాణ్ణి.

ఒక మధ్య తరగతి కుటుంబంలో ఇంటికి పెద్దకొడు
గా పుట్టిన నేను ఒక సంవత్సరం క్రితం వరకూ
లా వైభవం అనుభవించాను. నా తరువాత ఇద్దరు

తమ్ముళ్ళు, ఒక చెల్లెలు ఉన్నారు. పెద్దవాణ్ణి కాబట్టి ఇంట్లో సర్వాధికారాలూ నావే।

అధికారాన్నుపయోగించుకోవడం కూడా నాకు బాగా తెలుసు. నాన్నగారు సంపాదిస్తూండేవారు. నేనడిగిన దిచ్చేవారు. జోరుగా కాకపోయినా కాస్త దర్జాగానే ఖర్చు పెట్టుకునే వాణ్ణి. ఇంట్లో సమస్యలున్నాయని నాకు తెలియదు. తెలుసుకునే ప్రయత్నమేదీ కూడా నేను చేయలేదు.

నా తమ్ముళ్ళు మంచి బట్టలు వేసుకోకపోతే వాళ్ళకు సరదాలు లేవనుకునేవాణ్ణి. జిడ్డు మొహాలని తిట్టేవాణ్ణి. చెల్లెలికి నగలు చేయించడం లేదని నాన్నగారితో దెబ్బ లాడేవాణ్ణి. బుద్ధుల్లో నేనూ చెల్లాయీ ఒకటి. దానిగురించి ఏమడిగినా–"నువ్వు సంపాదన పరుడివయ్యేక అది కోరిన వన్నీ ఇద్దువుగానిలే–'అనేది అమ్మ.

''నాకుద్యోగం వచ్చేక చెల్లెల్ని నగలతో నింపేస్తాను. దాని బట్టల కోసం పెద్ద స్టీలు బీరువా కొంటాను. ఆ బీరువాలో దాని బట్టలు మాత్రమే ఉంటాయి. అయినా నాలా కొనే అన్నయ్యున్నప్పుడు ఆ బీరువాలో ఇంకొకళ్ళ బట్టలు పెట్టడానికి ఖాళీ మాత్రం ఉండొద్దూ।'' అనేవాణ్ని నేను.

అప్పటికి నాకు స్టీలు బీరువాల ధరల గురించీ, ఉద్యోగుల సంపాదనలగురించీ అంచనాలు తెలియవు. భవిష్యత్తుగురించిన బంగారు కలలొక్కటే ఉన్నాయి.

నా మాటలు వినగానే చెల్లెలి కళ్ళు మెరిసేవి. అమ్మ కూడా ఆనందించేది డబ్బు విలువ అంతగా తెలియకపోయినా–తోడబుట్టిన వాళ్ళంటే నాకెంతో అభి

మానమని అమ్మా నాన్నా చెప్పుకుని మురిసిపోయేవాళ్ళు.

చదువు పూర్తి అయిపోయింది. ఖర్చు విషయంలో నా ధోరణి మారలేదు కానీ డబ్బు ఇవ్వడంలో నాన్న ధోరణి మారింది. ఆయన ఇంటి ఖర్చుల గురించీ బాధ్యతల గురించీ వివరించి చెప్పి -" చదువుకుంటూన్నప్పుడు నీకే కష్టమూ తెలియకూడదని "నువ్వడిగినదంతా ఇచ్చేవాణ్ని. ఇప్పుడు నువ్వు ఉద్యోగప్రయత్నాల్లో ఉండాలి. డబ్బును ఇదివరకటిలా ఖర్చు పెట్టకూడదు-'' అన్నాడు.

మొదట్లో ఈ మాటల్ని నేనంతగా పట్టించుకోలేదు. అందువల్ల ఇంట్లో అప్పుడప్పుడు చిన్నచిన్న ఘర్షణలు జరుగుతూండేవి సుమారు సంవత్సరం గడిచాకనే అసలు విషయం నాకు వంటబట్టింది. అప్పుడు నేను షాక్ తిన్నాను.

చెల్లాయి పట్టు పరికిణీ కావాలంది. నాన్న డబ్బులేదన్నారు. అది నాదగ్గరకువచ్చింది. ఇంతఖర్చు చేస్తున్నారు-అదొక్కటే కొనిస్తే పోదా అన్నాను నేను దాన్ని సమర్థిస్తూ.

నాన్న పట్టు పరికిణీకి ఎంతవుతుందో చెప్పారు. తన జీతం ఎంతో చెప్పారు. నెల ఖర్చులు వివరించారు. నా ఖర్చులు వివరించారు. చదువుకున్నవాడిగా, బాధ్యత తెలిసిన వాడిగా నా నిర్ణయం చెప్పమని చాలా ప్రశాంతంగా అన్నారు.

నాన్న ఇంక అయిదారేళ్ళలో రిటైరవనున్నారు. తనకు వచ్చే జీతంలో ఆయన ఎంతో గుట్టుగా సంసారం నడుపుకు వస్తున్నారు. ఆయన తన సంతానాన్ని ఎంతగానో ప్రేమిస్తున్నారు. గత ఇరవై ఏళ్ళగా పిల్లల సౌఖ్యం

కోసం ఆయన, అమ్మ కలిపి ఎన్నో త్యాగాలు చేశారు.

అంతేకాదు. నా తమ్ముళ్లు కూడా ఇంటి పరిస్థితులర్థం చేసుకుని అమ్మా నాన్నలకు సహకరిస్తున్నారు. ఏ విధంగానూ ఇంటికి సహకరించనివాడ్ని నేనొక్కణ్ణే! నేను సహకరించకపోగా-చెల్లెల్ని కూడా రెచ్చగొట్టి వాళ్ళకు ఇబ్బంది కలిగిస్తున్నాను.

మా కుటుంబానికి నా ఖర్చులు కూడా ఒక సమస్యగానే ఉన్నాయి: ఇంటికి పెద్ద కొడుకుగా నేనిప్పుడు బాధ్యతలను కూడా స్వీకరించవలసి ఉంది. ఈ గుర్తింపు కలగ్గానే. నేను దిగాలుపడిపోయాను. అప్పట్నించీ సినిమాలు చూడ్డం మానేశాను. హోటళ్ళకు వెళ్ళడం తగ్గించాను.ఉద్యోగం గురించి తీవ్ర ప్రయత్నాలారంభించాను.

ఉద్యోగం సంపాదించడ మన్నది ఎంత కష్టమైన విషయమో, నేను చదివిన బియ్యే చదువుకూ, నేను కంటున్న బంగారు కలలకూ ఏ విధంగా సంబంధంలేదో-అప్పుడే నాకు అర్థమైంది. అంత కాలం నేననుభవించిన వైభవం - నా ముందు జీవితాన్ని పరిహసిస్తున్నట్లనిపించేది.

"అన్నయ్యా-నువ్వు త్వరగా ఉద్యోగంలో జేరిపోరా-నాకో స్టీలు బీరువా, దాన్నిండా బట్టలూ అంతవరకూ రావు" అని నా చెల్లెలు అంటూంటే నా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగేవి. చెల్లెలు కోరుతున్న ఈ కోరిక ఎప్పటికి సాధ్యమవుతుంది?

ఊళ్ళోని ప్రముఖుల చుట్టూ తిరిగాను. అడ్డమైన వాళ్ళ కాళ్లు పట్టుకున్నాను. కనపడ్డ చోటికల్లా అప్లికేషన్ పడేశాను. ఒక్క ప్రయత్నమూ ఫలించలేదు....

మెనూకార్డు చూస్తూనే ఒక చేయి పాంటు జేబులోనికి పోనిచ్చాను. చేతి వేళ్ళకు ఒకే ఒక్క నాణెం తగుల తోంది. దాం విలువ ఇరవై అయిదు పైసలు. మెనూ కార్డులో నలభై పైసలకు తక్కువ వచ్చేదేదీ లేదు.

"ఏం కావాలి సార్ !" అన్నాడు సర్వర్.

వెంటనే అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవడానికి మొహమాటం అనిపించింది.

"ముందు కాసిని మంచినీళ్ళు తీసుకురా –" అన్నాను.

సర్వర్ వెళ్ళగానే టేబిల్ మీదున్న పేపర్ చూశాను. అది చదువుతున్నట్లు నటిస్తూ ఆర్డరు మరి కాసేపు వాయిదావేయవచ్చు. పేపరు తీయగానే అప్రయత్నంగానే నా చేతి వేళ్ళు వాంటెడ్ కాలమ్స్ పేజీని తీశాయి. యథాలాపంగా చూస్తూండగా అందులోని ఒక కాలమ్ నన్నాకర్షించింది.

"మంచి నీళ్ళివిగో సార్!" అంటూ సర్వర్ నాలుగు గ్లాసుల మంచినీళ్ళు తెచ్చి టేబిల్‌మీద పెట్టాడు. ఒక్క నిముషం ఉండు అన్నట్లుగా వాడి వంక చూసి పేపర్లో నన్నాకర్షించిన విషయం మరోసారి చదువుకున్నాను.

"ఉద్యోగం లేక విసిగిపోయారా ? నా దగ్గరకు రండి. నచ్చిన పక్షంలో ఇంటర్వ్యూ అయిన వెంటనే ఉద్యోగం ఇస్తాను. ఇంటర్వ్యూ కాగానే ఫలితం వెంటనే చెప్ప బడుతుంది. సమర్థులెవ్వరికైనా అవకాశముంటుంది–"

క్రిందనే చిరునామా కూడా ఉంది. ఈ ఊళ్ళోనే ప్రకాశరావు పేటకు వెళ్ళవలసి ఉంది.

నాలో ఏ మూలో ఏదో ఆశ తళుక్కుమంది. నేను

ఎంతో శ్రద్ధగా వాంటెడ్ కాలమ్స్ చూస్తాను. ఈ రోజు కూడా చూశాను. ఎటొచ్చీ మాకు వచ్చేది ఇంగ్లీషు పేపరు. వాంటెడ్ కాలమ్స్ కోసం తెలుగు పేపరుచూసే వాళ్ళుంటారని నాకు తెలియదు. అప్రయత్నంగానే ఈ హోటల్లో అడుగు పెట్టడమూ, పేపర్ చూడడమూ జరిగింది. ఈ విధంగా ఈ ప్రకటన చూసే అవకాశం నాకు రావాల్సి ఉన్నదేమో!

'ఏం కావాలి సార్?' అన్నాడు సర్వర్ మళ్ళీ.

"మసాలా ఉప్మా ఉందా -" అన్నాను. ఆ సమయంలో ఆ హోటల్లో మసాలా ఉప్మా ఉండదని నాకు తెలుసు. తప్పించుకునే మార్గం కోసమే అది అడిగాను.

" లేదు సార్" అన్నాడు సర్వర్.

"ఈ మాత్రం దానికి మెనూ కార్డివ్వడం దేనికి? ఉన్నవేమిటో నోటితోనే చెప్పవచ్చు కదా!" అంటూ చిరాగ్గా లేచాను. మెనూ కార్డులో మసాలా ఉప్మా వుంది.

సర్వర్ నా వంక విచిత్రంగా చూశాడు. నేను హోటల్లోంచి బయటపడ్డాను.

2

అ ఇంటి ముందు చాలా మంది ఉన్నారు. అంత మంది జనాన్ని అక్కడ చూడగానే నాకు నిస్పృహ కలిగింది. ఇల్లు చాలా సామాన్యంగా ఉంది. ఆ ఇంట్లో వుండే వ్యక్తి ఏ మాత్రం మంచి ఉద్యోగమివ్వగలడు? ఎంతమందికివ్వగలడు?

లోపలకు వెళ్ళగానే ఒక్క వ్యక్తి నన్ను పలకరించాడు. అతను ఫుల్ సూట్‌లో ఉన్నాడు. ఖరీదైన మనిషి అని

తెలుస్తోంది. అయితే అతను కేవలం ఇంటర్వ్యూకు వచ్చిన వారి వివరాలు నోట్ చేసుకునేందుకు నియమించబడ్డ వ్యక్తి. అతనికి నా వివరాలందజేస్తూండగానే నాలో మళ్ళీ ఆశలు రేగాయి.

సుమారు పదిహేను నిముషాల అనంతరం ఒక వ్యక్తి వచ్చి, -"ఇప్పుడు పది పేర్లు చదువుతాను. వారు తప్ప మిగతా వారంతా వెళ్ళిపోవచ్చు -" అన్నాడు.

అందరూ ఆత్రతగా చెవులు రిక్కించారు. నన్ను మళ్ళీ నిర్లిప్తత ఆవహించింది. అక్కడున్న అంత మందిలో ఓ పది మందిని మాత్రమే ఏరుకునే మాటయితే నాకో అవకాశం వస్తుందని అనిపించడం లేదు. అయినా అతను చదివే పేర్లు వింటున్నాను.

ఒక్కొక్క పేరు చదివినపుడల్లా నా గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది. అప్రయత్నంగానే నేను వేళ్ళు మడిచి ఎన్ని పేర్లు అయినవో లెక్కపెడుతున్నాను. ఒకటి... రెండు....మూడు....నా పేరు లేదు...నాలుగు....ఐదు.... ఆరు...నా పేరు లేదు....ఏడు...ఎనిమిది....నా పేరు లేదు....తొమ్మిది....అది నా పేరే....ఆశ్చర్యం....నా పేరే!

వేగంగా కొట్టుకుంటున్న నా గుండె ఆగిపోయినట్లయింది. పదో పేరు నేను వినలేదు.

మిగతావారందరూ నిరుత్సాహంగా అక్కడ్నించి వెళ్ళిపోయారు.

ఆ తర్వాత అక్కడ మిగిలిన ఒక్కొక్కరికీ ఇంటర్వ్యూ మొదలయింది.

ఒక్కొక్కరే లోపలికి వెళ్ళి వస్తున్నారు. కొంత

మంది అయిదు నిముషాల్లో వస్తున్నారు. కొంతమంది అరగంటవరకూ ఉండి వస్తున్నారు. అందరి ముఖాల్లోనూ ఆశ్చర్యం స్పష్టంగా కనబడుతోంది.

బయటకు వస్తున్న వారెవరినీ నేను ఇంటర్వ్యూ గురించి ప్రశ్నలు వేయలేదు. అదోరకమైన నిర్లిప్తత నన్నావహించింది. అసలీ ఉద్యోగం ఏమిటి? ఏ ఆధారంగా తక్కువ వ్యవధిలో అంతమంది జనంలోంచి పది మందిని ఏరగలిగారు? వారిలోకి నేనెలా వచ్చాను? . . . ఇత్యాది ప్రశ్నలు నన్ను వేధిస్తున్నాయి. వీటికి సరైన సమాధానం దొరక్క ఇంటర్వ్యూపట్ల నిర్లిప్తత ఏర్పడిందేమో చెప్పలేను?

ఎనిమిదవ అభ్యర్థికి ఇంటర్వ్యూ అవుతుండగా ఆగి పోయిందనుకున్న నా గుండె మళ్ళీ కొట్టుకోవడం ప్రారంభమైంది.

ఆ అభ్యర్థి నాలుగు నిమిషాల్లోనే బయటకు వచ్చేశాడు. నా పేరు పిలవకుండానే కాళ్ళలో వణుకు ప్రారంభమైంది. పిలవగానే లేచినిలబడ్డాను. వణుకు శరీరమంతా పాకింది. ముందుకు కదిలి ఇంటర్వ్యూ గదిలోకి వెళ్ళాను.

ఆ గదిలో ఒక బల్ల రెండు కుర్చీలు ఉన్నాయి. ఒక కుర్చీ బల్లకవతల, రెండోది ఇవతల. అవతల కుర్చీలో ఒక మనిషి కూర్చున్నాడు. చూడ్డానికి సినిమాల్లో పెద్దమనిషిలా అనిపిస్తూ గ్యాంగ్ లీడర్‌గా మసిలే విలన్లా ఉన్నాడు. మనిషి హుందాగా ఉన్నాడు కానీ చూపులు క్రూరంగా ఉన్నాయి.

నన్ను కూర్చోమని చెప్పాడావ్యక్తి. ఖాళీగా ఉన్న

కుర్చీలో కూర్చున్నాను.

'నేనడిగే ప్రశ్నలకు చాలా ఫ్రాంక్‌గా సమాధానా లివ్వాలి. తెలిసిందా?'

తలూపాను. చాలా ఇంటర్వ్యూలు ఫెయిలయ్యాక ఫ్రాంక్‌గా సమాధానాలివ్వడానికి భయం పోయింది. ఒకప్పుడు ఇంటర్వ్యూ అంటే ఉద్యోగం వస్తుందన్న ఆశ ఉండేది. ఇప్పుడు ఇంటర్వ్యూ అంటే గుడికి వెళ్ళడం వంటిది. మన మనసులోని కోరికలను గుడిలో దేవుడు తీరుస్తాడని మనకు ఎంత నమ్మకముంటుందో, ఆ దేవుడిపై ఎలాంటి విశ్వాసముంటుందో - అంతే నమ్మకమూ, అలాంటిదే విశ్వాసమూ నాకు ఇంటర్వ్యూ పట్ల ఏర్పడ్డాయి.

'నేనెలా ఉన్నాను?'- అనడిగాడతను.

'పెద్ద మనిషిలా-'

'సినిమాలో విలన్లా'- అని నవ్వాడతను.

'కొంచెం అలాకూడా ఉన్నారు-'అన్నాను - అతడి ముఖకవళికల్లో ఎలాంటి మార్పు వస్తుందా అని పరిశీలిస్తూ.

అతడు చలించకుండా'నా చూపులు ?' అన్నాడు.

'చూపులు కాస్త క్రూరంగా ఉన్నాయి. ఫ్రాంక్‌గా మాట్లాడమన్నారు కాబట్టి నిజం చెబుతున్నాను-' అన్నాను నాకు చేతనైన తెలివితేటలుపయోగించి.

'గుడ్!' అన్నాడతను - 'నేను నీకిచ్చే ఉద్యోగం ఎలాంటిదో తెలుసా'

'తెలియదు-'

'నా రూపం, నా చూపులు గలవాళ్ళు ఏయే పనులు

చేస్తారనిపిస్తుందో-అలాంటి పనులే చేయాలి. కానీ నా రూపం, నా చూపులు మాత్రం ఉండకూడదు....'

'అర్థంకాలేదు-' అన్నాను. కానీ నాకు కాస్త అర్థమైనట్లే ఉంది.

'తర్వాత మళ్ళీ చెబుతాను. నేనీ ఉద్యోగానికి ఇంటర్వ్యూ చేయడానికి-వచ్చిన వారిలో పదిమందిని మాత్రమే ఎన్నుకున్నాను. కారణం తెలుసా?'

'తెలియదు....'

'నాక్కా-వలసిన అభ్యర్థులు ఇంతవరకూ కనీసం పాతిక ఇంటర్వ్యూలకైనా హాజరై ఒక్క దాంట్లోకూడా సత్ఫలితం పొందనివారై ఉండాలి. వచ్చిన వారిలో అలాంటివారు పాతిక మందిదాకా తేలారు...'

'కానీ మీరు పదిమందినే ఉంచారు...' అన్నాను.

'అవును... ఆ పాతిక మందిలోనూ సచ్చరిత్రులు పదిమందే!' అన్నాడతను.

'సచ్చరిత్రులంటే?'

'మధ్యతరగతి కుటుంబాలకు చెందినవారు, మర్యాదస్తులు, నేరాలకు ఆమడ దూరంలో నడిచేవాళ్ళు...' అని నవ్వాడతను.

'అటువంటివారివల్ల మీకు ప్రయోజనం ?'

'సమాజం దృష్టిలోనూ, ప్రభుత్వం దృష్టిలోనూ నేరస్థులనబడేవారు ధనికుల్లోంచీ పేదలలోంచీ పుట్టుకు వస్తారు. నీతికి నిలబడేది మధ్య తరగతివారొక్కరే!....'

ఆయన ఆగాడు కానీ ఇంకా చెబుతాడని తెలిసి నేను వింటున్నాను.

'పెళ్ళయిన ఆడది వ్యభిచారం చేసినా, ఇంట్లోని

వాళ్ళే దొంగతనం చేసినా, నీలాంటి మర్యాదస్తులు మా బొంట్లకు సహకరించినా ఆ ఈశ్వరుడు కూడా పట్టలేడు. అదీ సంగతి।"

"మీ బొంట్లకు సహకరించడమంటే?"

"నా పని చేసి పెడుతున్నావు కాబట్టి నేను దాన్ని సహకారమనవచ్చు. ప్రతిఫలం ఉంటుంది కాబట్టి నువ్వు దాన్ని ఉద్యోగమనిపిలవ్వచ్చు. చట్టవిరుద్ధం కాబట్టి సమాజం దాన్ని నేరమనవచ్చు. రకరకాల ఈ పేర్లలో నువ్వు దేన్నయినావాడుకోవచ్చు. లేదా మరోకొత్త పేరుతో పిలవ్వొచ్చు. నా అభ్యంతరంలేదు..."

"జీతం ఎంత ఉంటుంది?"

జీతం సంగతి అడుగుతున్నావు కాబట్టి నీకు అభ్యంతరం లేదనుకోవచ్చు, జీతం నెలకు రెండు వేలు. అదైనా ఏపనీ లేనప్పుడు. పనితగిలినప్పుడు ఎక్స్ట్రాగా డబ్బు ముడుతుంది. నువ్వు మా మనిషివిగా ఉండటానికి అంగీకరించినందుకే నెలకు రెండు వేలిస్తామన్నమాట।"

"ఎక్స్ట్రా డబ్బు ఎంత ముడుతుంది।"

"చెప్పలేము. వెయ్యికి తగ్గదు. కానీ లక్షకు కూడా మించవచ్చు..."

భవిష్యత్తు గురించి నేను కన్న బంగారు కలలన్నీ నిజమవుతున్నట్లు తోస్తోంది. నా కళ్ళ ముందు నిండా బట్టలతో ఉన్న స్టీలు బీరువా హడావుడిగా సర్దుకుంటున్న నా చెల్లెలూ కదుల్తోంది.

"అంగీకరించినట్లేనా?"

ఉలిక్కిపడి-"అంగీకరిస్తే సెలక్షన్ అయిపోతుందా?" అన్నాను.

అవును..."అన్నాడతను.

"నా బాధ్యతలేమిటో కాస్త వివరించగలరా" అన్నాను

"చెప్పానుగా-చట్ట విరుద్ధమైన పనులు చేయాలి."

"చట్ట విరుద్ధమైనవంటే?"

"ఉదాహరణకు...నువ్వు హత్యలు చేయగలవా?"

గుండెల్లో బాంబు ప్రేలినట్లయింది. కళ్ళ ముందు స్టీలు బీరువా మాయమైంది. మాట్లాడుదామంటే నాకు నోట మాట రావడంలేదు.

"వాట్ మిస్టర్ - అలా గైపోయావేమిటి? నీ వల్ల కాదంటావా? ఇట్సాల్ రైట్ ....ఆలోచించుకునేందుకు వ్యవధి కావాలంటే తీసుకో. అవసరం లేదనుకుంటే వెళ్ళవచ్చు. ఇందులో బలవంతం ఏమీ లేదు కదా!" అన్నాడతను.

ఆయన ప్రశ్న ఇంకా చెవుల్లోనే గింగరు మంటున్నప్పటికీ-చేతికి చిక్కుతున్న ఖరీదైన ఉద్యోగాన్ని చటుక్కున వద్దనడానికి మనసంగీకరించలేదు. ఆలోచించుకొనేందుకు కాస్త వ్యవధి కావాలని చెప్పాను

"అయితే ఉద్యోగంలో చేరేవనే భావిస్తాను. నిన్నే పనికి నియమించినా నీకు ఏ విధమైన ప్రమాదమూ రాకుండా వెయ్యి కళ్ళతో కాపాడుతుంటాను. అడ్వాన్స్‌గా రెండువేలు తీసుకో. డబ్బు తిరిగి ఇచ్చేసేమాటైతేనే రేపురా. లేనిపక్షంలో ఎల్లుండి కనిపించు...."

ఆయన ఇచ్చిన రెండు వేలూ తీసుకొని-"ఒకవేళ మీకు మళ్ళీ నేను కనపడకపోతే...?" అన్నాను.

"ఎల్లుండి నాకు కనపడకపో ఆ తర్వాత నువ్వు మళ్ళీ ఎవరికీ కనపడివు-.." అంటూ నవ్వాడతను.

అంతవరకూ అతను నవ్విన నవ్వుకీ ఈ నవ్వుకీ చాలా తేడా ఉంది'

3

"ఉద్యోగం ఒకటి దొరికేలాగుంది-" అన్నాను ఇంట్లో.

ఇంటిల్లపాదీ ఒక్కసారిగా ప్రశ్నల పరంపరలు కురిపించారు.

"డబ్బు లంచమివ్వాల్సి ఉంటుందనుకుంటాను-" అన్నాను.

"అప్పో సప్పో చేసైనా ఇద్దాం. ఎంతకావాలేమిటి?.. అన్నాడు నాన్న.

"ఇంకా తెలియదు. కానీ లంచమివ్వడం చట్టవిరుద్ధం కదా!"

నాన్న నవ్వి- "నేను లంచం పుచ్చుకుంటున్నాను. అది చట్ట విరుద్ధమే! కానీ ఈనాడు మిమ్మల్నిదశకైనా తీసుకురాగలిగానంటే ఆ లంచమే కారణం-" అన్నాడు.

"అయితే మన అవసరాన్నిబట్టి చట్ట విరుద్ధంగా ప్రవర్తించడం తప్పు కాదంటారా?" అన్నాను నా ఉద్దేశ్యం తెలియని నాన్న వెంటనే తలూపాడు.

"అయితే నాకుద్యోగం వచ్చినట్లే-ఇది నెల జీతం అడ్వాన్సు..." అంటూ రెండువేల రూపాయలు నాన్నకు అందించాను.

ఇంటిల్లపాదికీ ఒక్కసారిగా కళ్ళు చెదిరిపోయాయి.

నాన్న కంగారుగా- "ఏం చేశావ్-ఎలా వచ్చింది డబ్బు?" అన్నాడు.

"నాకీవేళే ఉద్యోగం దొరికింది. నా విధులు విని చేరడానికి కాస్త తటపటాయించాను. నీ మాటలు విన్నాక తటపటాయించడం అవసరంలేదనిపించింది. నేనిప్పుడొక పెద్ద కంపెనీలో మేనేజర్ని. కంపెనీ పేరు మాత్రం నాకింకా తెలియదు..." అన్నాను.

ఇంట్లో వాళ్ళేవ్వరేమనుకున్నప్పటికీ నేనొక గట్టి నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఈ ప్రపంచంలో అన్నింటికి మించినది. డబ్బు. అది సంపాదించడం కోసం ఏమైనా చేయాలని అందరికీ ఉంటుంది. కానీ తెగువ కొందరికే ఉంటుంది. చట్టవిరుద్ధమైన పనులు చేసి డబ్బు సంపాదించడానికి చాలమంది సిద్ధంగా ఉంటారు. కాని తెలివి కొందరికె ఉంటుంది.

మా నాన్న చట్ట విరుద్ధంగా డబ్బు సంపాదిస్తున్నాడు. అయితే అదెంత? నెలకు కొన్ని వందలు మాత్రం! చట్ట విరుద్ధం అన్నాక పెద్దేమిటి, చిన్నేమిటి? డబ్బు ఎక్కువ సంపాదించడమే ముఖ్యం!

చట్ట విరుద్ధమైన పనులలో డబ్బు సంపాదించే తెగువ, తెలివి నాకులేవు. కానీ ఎవరైనా ఆదేశిస్తే వారిపావుగా మసలగలను. అందుకు అవసరమైన తెగువ, తెలివి నాకున్నాయి.

చెప్పిన రోజుకు అతన్ని కలిశాను.

'వస్తావని నాకు తెలుసు!' అంటూ నవ్వాడతను.

నేనూ నవ్వాను.

'రేపు నువ్వు విశాల్ ఫ్యాన్సీస్టోర్స్‌లో ఒక లెదర్ సూట్‌కేస్ కొనాలి. అంటే రేపు సాయంత్రం ఏడు

గంటలకు నువ్వు ఫ్యాన్సీ స్టోర్‌కు వెళ్ళి రెడ్‌కలర్ లెదర్ సూట్‌కేస్ కావాలని అడుగుతావు. అతను నూట యాభై రెండు రూపాయలు చెబుతాడు. నువ్వు నూట ముప్పయిఅయిదుకి అడుగు. నూటయాభైకి తగ్గదంటా డతను. నూటనలభై కి పైపా ఇవ్వనను నువ్వు. అతను అంగీకరించి-సూట్‌కేస్ పై నీపేరు చెక్కుస్తానంటాడు. పేరు చెప్పు.

తర్వాత అక్కుడ్నించి గంటీహారి వీధిలోకి వెళ్ళు. అక్కడ సుభద్రా టైలరింగ్ హోం ఉంటుంది. నీ సూట్ కేస్‌కు మంచి కవర్ తయారు చేయమను. గుడ్డలు కూడా అక్కడే ఉంటాయి. వాళ్ళుయాభై రెండు రూపాయ లంటారు. నువ్వు నలభై ఆరుకు బేరమాడు. ఓ అరగంట పోయాక రమ్మంటారు. అలాగే వెళ్ళి పెట్టెతీసుకో. పెట్టె నీది. ఆ మర్నాడు నాదగ్గరకు వస్తే నీకు ప్రతిఫలం ముడుతుంది....."

"ఎంత?"

"ముందుగా చెప్పను...." అన్నాడతను.

-నేను ఆలోచిస్తున్నాను. ఇది డెఫినెట్‌గా ఏదో స్మగ్లింగ్ వ్యవహారమే.కానీ చాలా తెలివిగా పథకం వేసుకుని వ్యవహరిస్తున్నారు. ఏమైనా స్మగ్లింగ్ వస్తు వులు...అవి వజ్రాలు కావచ్చు.. మరేమైనా కావచ్చు ...అవి నగరంలో ఒక ఫ్యాన్సీ స్టోర్ నించి ఒక టైల రింగ్ హోం మారడానికి నాటోటి రెండు వేలరూపా యల ఉద్యోగి అవసరమా. అవసరమే అనుకుంటే ఈ వ్యవహారంలో అసలు లాభం ఇంకా ఎంత ఉంటుంది?

"నీకు విశాల్ ఫ్యాన్సీ స్టోర్సులో కోనబోయే ముందు ఒకసారి పెట్టె చూపించడం జరుగుతుంది. ఆ తర్వాత మళ్ళీ పెట్టె తెరచి చూడ్డానికి ప్రయత్నించవద్దు. సుభద్రా టైలరింగ్ హోం నుంచి బయట పడ్డాక ఆ పెట్టె నీ స్వంతమే అవుతుంది. అంత వరకూ మాత్రం పెట్టెను నీ ప్రాణాలకంటె భద్రంగా చూసుకోవాలి-'అన్నాడతను.

"అలాగే।" అన్నాను.

4

"చాలా నీటుగా వ్యవహరించావు-" అని మెచ్చుకున్నాడతను. నేను చేసిన పనికి ప్రతిఫలంగా మూడు వేలు వచ్చాయి. అక్కణ్ణించి తిన్నగా బజారుకు వెళ్ళాను స్టీల్ ఫర్నిచర్ షాపులో ప్రవేశించి-నాకు ఊహల్లో మెదుల్తూండే బీరువా సెలక్ట్ చేశాను. పదమూడు వందలు చెప్పాడు. వెంటనే డబ్బు ఇచ్చేశాను.

"అడ్రస్ ఇవ్వండి-ఇంటికి పంపేస్తాం-" అన్నాడు షాపు యజమాని.

అతడికి అడ్రస్ ఇచ్చి శరవేగంతో ఇల్లుచేరి చెల్లిని అప్పటికప్పుడు ప్రయాణం కట్టించి బజారుకు తీసుకు వెళ్ళి దానికి నచ్చిన రకరకాల డ్రస్సులు కొన్నాను. పదిరకాలు కొనేసరికి వెయ్యి రూపాయలలోపు అయింది.

"ఇంకచాలు అన్నయ్య-" అంది చెల్లెలు-"పాపం అన్నయ్యలిద్దరికీ కూడా ఏమైనా తీసుకోవా।"

చెల్లాయి అన్న ఆ మాటలు వినగానే నాకు ఏదో కొత్త విషయం తెలిసిందనిపించింది. ప్రతి మనిషి

స్వార్థానికీ ఎంతో కొంతహద్దుంటుంది. హద్దు అధిగమించి నప్పుడు అతను ఇతరుల గురించి ఆలోచిస్తాడు. తనకు కొత్త బట్టలు కావాలన్న మోజులో చెల్లాయి ఇతరుల అవసరాలను గుర్తించలేదు. దానికి ఒక్క సారిగా పది కొత్త బట్టలు వచ్చేసరికి అన్నల అవసరాలు గుర్తించింది.

ఈ ప్రపంచంలో అందరికీ డబ్బు ఉండే మానవ త్వానికి ఇప్పుడున్నంత కొరత ఉండదు. కనీసావసరాలు తీరని మనిషికి మానవత్వం గురించి ఆలోచించే అవ కాశమెక్కడుంది?

తమ్ముళ్ళిద్దరికీ గుడ్డలు తీసుకున్నాను. ఇంటికి వెళ్ళే సరికి తన స్టీలు బీరువా చూసుకుని చెల్లెలు ఆశ్చర్యంతో మూర్ఛపోయి నంతపని చేసింది.

"నేను బీరువాకొన్నది నిన్ను మూర్ఛపోగొట్టడానికి కాదు-" అన్నా నేను నవ్వుతూ.

అమ్మకూ, నాన్నగారికీ నేను పెట్టిన ఖర్చు అట్టే సంతోషాన్ని కలిగించినట్లని పించలేదు. నాన్న తన అసంతృప్తిని కళ్ళతోనే వ్యక్తపరుస్తూ- "ఉద్యోగంలో చేరి రెండ్రోజులు కాలేదు. అప్పుడే ఇంత డబ్బె క్కడిది!" అన్నారు.

"నా సీటు చాలా మంచిది. లంచం బాగా దొరుకు తుంది -" అన్నాను. నాన్న ఇంకేమీ మాట్లాడ లేదు. లంచానికి వ్యతిరేకంగా ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఆయన నన్నేం చేయగలడు? ఏమని ప్రశ్నించగలడు?

నా ఉద్యోగంతో మా ఇంటి ఆర్థిక పరిస్థితి బాగా మెరుగయింది. ఇంట్లో నాకు గౌరవం పెరిగింది. ఇంట్లో

వాళ్ళ కళ్ళల్లో మెరుపులారంభమైనాయి. నా గురించి పెళ్ళి సంబంధాలు కూడా వస్తున్నాయి.

పేరుకు నాకో ఉద్యోగముంది. పెయింట్స్ తయారు చేసే కంపెనీకి మేనేజర్ని. నేను ఆ కంపెనీలో నాకు నిర్ణయించబడిన స్థలంలోనే కూర్చుంటాను. అయితే కంపెనీకి సంబంధించిన వ్యవహారాలలో నాకేమీ సంబంధం లేదు. నాకు అసిస్టెంట్ గా అక్కడ రామ్ చంద్ అనే అతనున్నాడు. అన్నీ అతను చూసుకుంటాడు. అతను తీసుకు వచ్చిన ప్రతి కాగితంపైన సంతకం పెట్టడం నా పని

ఆఫీసులో నా సీట్లో కూర్చున్నప్పుడు నాకు ' అతని ' నుంచి ఫోన్ కాల్ వస్తుంది. ఇద్దరం కలుసుకుంటాం. అతని ఆదేశం ప్రకారం నేను మసులుకుంటాను.

మొట్టమొదట సులభమైన పనులే అప్పగించబడి నప్పటికీ క్రమంగా చాలా కష్టమైన బాధ్యతలు స్వీకరించవలసి వస్తోంది. నా పల్లెకాడు అనడానికి వీల్లేదు. ఒక్కసారి కూడా పట్టుబడకుండా ఉండడానికి కారణం నా తెలివి తేటలో "అతని" సామర్థ్యమో తెలియడంలేదు కానీ నా నమ్మకం నానాటికి పెరిగిపోతోంది. ఎంత నమ్మకం లేకపోతే పోలీసులతో ముఖాముఖీ కావడానికి సిద్ధపడతాను.

అతను నాకు చాలా సింపుల్ గా చెప్పాడు.

జవానీ హోటల్లో వాళ్ళమనిషి ఒకడు మకాంచేశాడట. అతనివద్ద ట్రంకుపెట్టె ఒకటుంది. ఆ ట్రంకు గురించిన సమాచారం పోలీసులకు తెలిసింది. ఆ ట్రంకు పెట్టె పరిమాణము, రంగు వగైరా వివరాలన్నీ వారికి

తెలిసిపోయాయి. ఆ ట్రంకుపెట్టె హోటల్లోకి చేరినట్లు వాళ్ళకు తెలిసింది కానీ అది ఆ హోటల్లో ఎక్కడ ఉన్నదో వారికి తెలియదు.

ఆ హోటల్లో గొప్ప గొప్ప వారందరూ మకాంచేస్తారు. అందువల్ల తమకు అందిన రహస్య సమాచారం ఆధారంగా ఆ హోటల్ పై దాడిచేసే సాహసం వారు చేయలేక పోతున్నారు. కాబట్టి హోటల్ చుట్టూ పటిష్టమైన కాపలా ఏర్పాటు చేయబడింది. ఈ విషయం వాళ్ళకూ తెలిసింది. అందుకని ట్రంకుపెట్టెని వాళ్ళు బయటకు తీసుకు రావడంలేదు.

'ఆ ట్రంకులోని ముఖ్యమైనవస్తువులు మరోసూట్ కేసులోనికి మార్చి బయటకు రావచ్చు గదా!' అన్నాను నేను.

'అలా చేయగలిగితే ఇబ్బంది ఏముంది ?' అన్నాడు అతను నవ్వి-ఆ ట్రంకు సామాన్య మైనది కాదు. అదొక ఎలక్ట్రానిక్ కంప్యూటర్ వంటిది. దానికి కనీసం రంగు కూడ మార్చలేము. ఉన్నదాన్ని ఉన్న పళంగానే వాడుకోవాలి. మా వ్యవహారాలకు అది చాలా ముఖ్యమైనది!'

'మరి అది హోటల్లోకి వెళ్ళేటప్పుడు ఎవ్వరూ చూడలేదా ? అసలీవార్త పోలీసులకెలా చేరింది ?' అన్నాను.

'ఆ హోటల్ రిసెప్షనిస్టు మనవాడే! మన మనిషిని హోటల్లో ప్రవేసించినపుడు రిసెప్షనిస్టు ఒక్కడేఉన్నాడు. అందువల్ల ఎవరికీ తెలియకుండా ఒకరాత్రి మన మనిషి హోటల్లో ప్రవేశించాడు. అయితే ఆ రాత్రే పోలీస్ డిపార్టుమెంట్లోని మన మనిషి ఒకడు వార్త పంపించాడు. పోలీసులకు కొద్ది క్షణాలక్రితమే ఏవో కొన్ని కాగితాలు

దొరికాయనీ-వాటిని బట్టి ఆ ట్రంకు హోటల్ భవానీకి చేరిందనీ....

'అప్పుడేం చేశారు?'

'భవానీ హోటల్ గది నుంచి కొన్ని రహస్య సంకేతాలు పంపాలనుకున్నాం. అందుకు అనువైన స్థలం అదే. అయితే పోలీసులకీ సమాచారం తెలిసిందని తెలియగానే ఆ ట్రంకును గానీ అందులో ఉన్న ఏ పరికరాలను గానీ ఉపయోగించకుండా ఉండేలా మామనిషికి ఆదేశాన్నిచ్చాం....'

'ఇప్పుడేం చేస్తారు?'

'ఆ ట్రంకు నువ్వు సాధించి తీసుకురావాలి....'

'ఎలా ?', అన్నాను అప్రయత్నంగా.

'ఎలా అని అడిగితే లాభంలేదు. ఏదైనా మంచి పథకం వేసి హోటల్లోంచి ఆ ట్రంకును బయటకు తీసుకు రావాలి....'అన్నాడు అతను.

క్షణంపాటు నాకు నోట మాట రాలేదు. హోటల్ చుట్టూ పటిష్టమైన కాపలా ఉందంటున్నాడు. ఆ ట్రంకు పరిమాణం గురించిన పూర్తివివరాలు పోలీసులకు తెలుసు నంటున్నాడు. పోలీసులు చూస్తుండగా హోటల్లో ప్రవేశించి-మళ్ళి వాళ్ళు చూస్తుండగానే హోటల్లోంచి ట్రంకు పెట్టి బయటకు తీసుకు రావాలంటున్నాడు. బహుశా అతనికి నన్ను జైలుకు పంపాలన్న కోరిక కలగలేదుకదా !

'ఈ పని నీ వల్ల కాకపోతే బహుశా నీ ఉద్యోగానికి స్వస్తి చెప్పవలసి ఉంటుంది-' అన్నా డతను చాలా తాపీగా.

'ఉద్యోగం ఇచ్చినప్పుడు మీ రేమన్నారు? నేను పట్టు

బడకుండా కాపాడే భారం మీదే నన్నారు. మీరు చెప్పినట్లు చేయడమే నా విధి అన్నారు. ఇప్పుడు మీరు చెప్పినట్లు విని హోటల్లోంచి ఆ ట్రంకును బయటకు తెచ్చాననుకోండి. మీకా ట్రంకు పోతుంది. నేను జైలు పాలూ అవుతాను. ఇద్దరికీ నష్టమే ! అన్నాను.

అతని ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది-'ఎల్ల కాలం ఒకే స్థాయిలో ఉండేవాడు అధముడనిపించుకుంటాడు. మనిషి తనకు దొరికిన అవకాశాల్నుపయోగించుకొని జీవితంలో పైకి పోవడానికి ప్రయత్నించాలి. అలాంటి మనుషులే నాక్కావాలి. నువ్వు కొంత కాలంగా నా పథకాలనుపయోగించుకుని కొన్ని సాహస కృత్యాలు చేశావు సంతోషం. అయితే నా పథకాలు నీ మెదడుకు పట్టే పదును ఎటువంటిది? ఒక్క ఐన్‌స్టీన్ కారణంగా తియరీ అఫ్ రెలెటివిటీ కనిపెట్టబడి ఉండవచ్చు. కానీ పదిమంది మేధావులు కలిస్తే కానీ మనిషి చంద్రమండలంమిద అడుగు పెట్టగలిగి ఉండేవాడు కాదు.

ఎల్లకాలమూ నేనొక్కడినే ఆలోచించాలంటే కష్టం కదా! నాకు నీలాంటి మనిషి కావాలి. ఉదాహరణకు ఇప్పుడు కలిగిన ఈ అనుకోని ఇబ్బందికి నాకు మతి పోయినట్లయింది. సహకరించలేకపోతే నువ్వు నాకు అనవసరం. సహకరించగలిగితే పదివేలరూపాయల బహుమతితోపాటు నా దగ్గర నీ స్థానం మరింత బల పడుతుంది. బాగా అలోచించుకో-కానీ ఎక్కువ వ్యవధి తీసుకోకు....'

పదివేల రూపాయలనగానే నా గుండెలు వేగంగా

కొట్టుకున్నాయి. అప్పటికప్పుడు బుర్రకు పదునుపెట్ట సాగాను. బహుశా నేను చాలా తెలివైన వాణ్నే అయుండాలి. వెంటనే ఏదో స్ఫురించింది.

'ఆ ట్రంకు ఎలా ఉంటుందో ముందుగా తెలుసుకోవాలి!' అన్నాను.

అతని ముఖం వికసించింది.. 'అది నీకు చూపిస్తాను మోడల్ నా దగ్గర ఉంది. కానీ ఏంచేయాలనుకుంటున్నావో చెప్పు...'

'చాలా సింపుల్! ఆ ట్రంకును ఇంకో లెదర్ కేసులో పెడతాను. దానిలో హోటల్‌కు వెడతాను. తిన్నగా మన మనిషిఉన్న గదికి వెడతాను. అతను నా దగ్గరున్న ఈ నకిలీ ట్రంకు తీసుకొని బయట పడతాడు. అతడు పోలీసుల్ని తప్పుదారి తొక్కిస్తాడు. తర్వాత అసలు ట్రంకును నేను లెదర్ కేసులో పెట్టుకుని బయటకు వస్తాను. పోలీసులు తమకు ట్రంక్ గురించి వచ్చిన సమాచారం తప్పుఅయినా అనుకుంటారు లేదా ఆ ట్రంక్‌లోని అద్భుతశక్తుల్ని వెతకడానికి నానా అవస్థ పడుతుంటారు....."

అతను నా కేసి ఆశ్చర్యంగా చూసి- 'నువ్వు నేనూహించినకంటే చాలా పెద్ద జీనియస్‌వి. ఐ విష్ యూ ఆల్ లక్-' అంటూ చేతులు ముందుకు సాచాడు. నేను చేయి చాపాను కానీ అతను నాకు షేక్‌హ్యాండివ్వ లేదు. నన్ను గట్టిగా కౌగలించుకుని- "నీ కారణంగా ఒక పెద్ద సమస్యకు పరిష్కారం దొరికింది. నువ్వు ఇంకా ఇంకా పైకి వస్తావు-" అన్నాడు.

నా పథకం ప్రకారమే ఆ డ్రింకును అతని స్వాధీనం చేశాను-అతను నాకు బహుమతిగా పన్నెండువేల రూపాయలు ఇస్తూ- 'నీకు చాలామంచి భవిష్యత్తు ఉంది-' అన్నాడు.

చేతిలోకి వచ్చిన పన్నెండువేల రూపాయల వంక చూస్తూ- 'ఇంతకంటె మంచి భవిష్యత్తు నాకు ఆరోగ్యకరమేనా?' అనుకున్నాను.

5

ఇంట్లో నా పెళ్ళి గురించిన తొందర ప్రారంభమైంది. చాలామంచి సంబంధాలు వస్తున్నాయని అమ్మ గొడవ పెడుతోంది. నేను ఏమాటా చెప్పడంలేదని నాన్నగారు విసుక్కుంటున్నారు.

నేను ఏ మాటా చెప్పనిమాట నిజమే- అందుక్కారణం సునీత.

నేనెవరో తెలీకుండా, నా హోదా ఏమిటో తెలుసుకోకుండా ఆరాధనతోకూడిన దృష్టుల్ని నా పైన ప్రసరించిన మొదటి అమ్మాయి సునీత మా ఇద్దరి పరిచయం ఒక సినిమాహాలు దగ్గర విచిత్రంగా జరిగింది. ఆమె నన్ను పలకరించే వరకూ నేనామెను గమనించనే లేదు.

'నా పేరు సునీత!' అన్నదామె.

హఠాత్తుగా వచ్చి ఆమె తన పేరు చెప్పడంతో నేను తడబడ్డాను. అందుక్కారణం ఆమె చాలా అందమైనది కావడం కూడా కావచ్చు!

'ఏమీ ఎరుగని మిమ్మల్నిలా పలకరించి పేరు చెప్పు

కొంటున్నావని మరోలా అనుకోకండి. మిమ్మల్ని చూడ
గానే మీ పర్సనాలిటీలో, మీముఖంలో, మీ కళ్ళలో విచిత్ర
మైన ఆకర్షణ కనబడింది. నేను ఎన్నోసార్లు సినిమాలకు
వచ్చాను. బజార్లో తిరిగాను. కానీ మీలాంటి మగవాణ్ణి
చూడలేదు. మీతో పరిచయం చేసుకోవాలనిపించింది.
మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా?'

చెప్పాను.

"రూపానికి తగ్గ అందమైన పేరు"- అంటూ మెచ్చు
కున్నదామె. ఆమె కళ్ళలో నాపట్లగల ఆరాధనాభావం
స్పష్టంగా గోచరిస్తోంది. అందుకు నాకు చాలా సంతోషం
గానే ఉన్నప్పటికీ ఆడపిల్ల తనకు తానై వచ్చి నన్ను
పలకరించడం వల్లనేమో కాస్త తేలిక భావం కూడా
కలిగింది. ఆ పిల్ల అందంగా ఉంది కాబట్టి తేలికభావాన్ని
వెంటనే ప్రసరించలేకపోయాను.

ఒక ఆడపిల్ల అందులోనూ అందంగా ఉన్నదీ, ఆధు
నికంగా అలంకరించుకున్నదీ, చదువుకున్న దానిలా కన
బడుతున్నదీ నాతో ఇలా మాట్లాడం నాకు చాలా గర్వంగా
ఉంది. సినిమాలో ఆమె నాకు మంచి కంపెనీ ఇచ్చింది.
సినిమా కంటె ఆమెతో సంభాషణే బాగుండడంవల్ల నేను
సినిమా నాట్టే చూడలేదు.

ఆ విధంగా ప్రారంభమైన సునీత పరిచయం దిన దిన
ప్రవర్ధమానమవుతోంది. క్రమంగా నాకు ఆమెపట్ల ఏర్ప
డిన తేలిక భావం కూడా తొలగిపోసాగింది.

సునీతకు చదువుంది, సంస్కారముంది. అందముంది,
వయసుంది. ఆమెకు లేనిదల్లా డబ్బు ఒక్కటే. ఆమె
సాహచర్యం ఎంత మధురమైనదంటే క్రమంగా నేనామెను

విడిచి ఉండలేని స్థితి ఏర్పడింది. ఆమెతో సంభాషించడం కోసం ఎదురు చూసే పరిస్థితి ఏర్పడింది. కొంతకాలం గడిచే సరికి నేనామెను ప్రేమిస్తున్నానని అనుమానించ సాగాను. అనుమానం బలపడ్డాక - ఓరోజు ఆమెను అడిగేశాను. సునీత బదులేమీ చెప్పకుండా నవ్వి ఊరుకుంది.

'నువ్వు కూడా నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా?' అని మళ్ళీ అడిగాను.

'ఈ ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పలేను-' అంది సునీత.

'ఏం?' అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

'కొంతకాలం పాటు నాకూ, ప్రేమ అన్న పదానికీ కుదరదు...'

'ఎందువల్ల?'

'మానాన్న అనారోగ్యంతో బాధపడుతున్నారు. ఆయన ఆరోగ్యానికి నా సేవలు అవసరం. ఆయన మందులకు నా సంపాదన అవసరం. ఒక సంవత్సర కాలంలో ఆయన బాగా కోలుకొంటారని డాక్టరు అన్నాడు. ఆయన కోలుకునే దాకా మాఇంట్లో ప్రేమలు, పెళ్ళిళ్ళు లాంటి పదాలు వినపడ్డానికి వీల్లేదు-'

నేను కాస్త నిర్లక్ష్యంగానే- 'మీ నాన్నగారి సేవలకు ఓ మనిషిని పెడదాం. ఆయన వైద్యానికయ్యే ఖర్చంతా నేను భరిస్తాను. మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం' అన్నాను.

నా మాటలకు సునీత బాగా నొచ్చుకుంది ..'మా అనుబంధం తెలిసుంటే మీరిలా అనేవారుకాదు. చిన్న తనం నుంచీ ఆయన నన్ను కంటికి రెప్పలా పెంచారు. నన్ను విడిచి బ్రతకలేరాయన. నాకు వివాహం అన్నమాట వింటేనే ఆయన కలవరపడతారు. అనుకోకుండా ఆర్నెల్ల

క్రితం ఆయనకీ జబ్బువచ్చిపడింది. ఈపరిస్థితుల్లో నా సేవలే ఆయనకు బలాన్నిస్తున్నాయి. నేనుఇల్లు విడిచి వెళ్ళిపోతానని, నా భర్తతో హాయిగా జీవిస్తుంటానని ఊహించుకున్నా- అటువంటి జీవితం కోసం నే నాత్రపదుతున్నానన్న అనుమానం కలిగినా - ఆ ముసలి హృదయం తట్టుకోలేక తల్లడిల్లిపోతుంది.

మీకు నేను కావాలనుకుంటే మరికొంతకాలం మీరు వేచి ఉండక తప్పదు. ఆయన్ను నెమ్మదిగా మభ్యపెట్టి మన పెళ్ళికి సుముఖుణ్ణి చేస్తాను. అంతకాలం మీరు ఆగలేక ఈలోగా మరెవరినైనా అమ్మాయినిచేసుకున్నా నేను బాధపడను. ప్రేమ ప్రేమ అని మనం అనుకుంటాం కానీ అది వయసుకు సంబంధించిన వట్టి ఆకర్షణ మాత్రమే! అసలు ప్రేమసంవత్సరాలపరిచయంతోపుట్టుకు వస్తుంది-'

తర్వాత నేను సునీత తండ్రిని కలుసుకున్నాను. ఆయనతో పెళ్ళి విషయం మాట్లాడలేదు కానీ సునీత ఆయన గురించి చెప్పినవన్నీ నిజమేనని గ్రహించాను,

ఆయనకు చాతురంటే పంచ ప్రాణాలునూ. మంచం మీద కూర్చునేస్థితిలో కూడా లేకపోయినా ఆయన నాకూ సునీతకు ఉన్న పరిచయమెలాంటిదో తెలుసు కోవడం కోసం లక్ష ప్రశ్నలు వేసి చంపాడు. ఈ కారణంగా నేను మరోసారి ఆయన ఇంటికి వెళ్ళడానికి ఇష్టపడలేదు. సునీతను బయట కలుసుకోవడమే బాగుంది నాకు.

సునీత గురించి ఇంట్లో చెప్పాలో చెప్పకూడని పరిస్థితి ఇంకా అలానడుస్తూనే ఉంది.

6

"నువ్వు నాకు మరింత దగ్గరగా రాబోతున్నావు-" అన్నాడతను.

ఆ మాటలకు నేను కాస్త భయపడ్డాను. అతనికి దగ్గరగా వెళ్ళాలన్న కోరిక నాకు లేదు. అయినా అశకు బానిసనై అతను చెప్పినట్లల్లా చేస్తూ అతనికి దగ్గరవుతూనే ఉన్నాను. నిజం చెప్పాలంటే అతనికి వీలైనంత దూరంలో ఉండాలన్నదే నా కోరిక.

"చెప్పండి," అన్నాను.

"చాలా కాలంగా నాకు కొరకరాని కొయ్యలుగా ఉన్న ముగ్గురు వ్యక్తులున్నారు. ఆ ముగ్గుర్నీ నా దారికి తీసుకు రావాలి...." అన్నాడతను.

"ఎవరు వాళ్ళు?"

"ఒకడు ఒక చిన్న ఆఫీసులో చిన్న గుమాస్తా. కానీ వాడి కారణంగా మనకు చాలా పెద్ద పనులు ఆగిపోతున్నాయి. లంచాలు ఆశచూపిస్తే పడలేదు. పేరు మోసిన ఆ నిజాయితీపరుడి పేరు సత్యనారాయణ...."

"మీ వల్ల కానిపని నావల్ల అవుతుందంటారా?"

'చెప్పలేను. కానీ చివరి ప్రయత్నం చేయాలిగదా!'

'చివరి ప్రయత్నమంటే....?'

'తర్వాత చెబుతాను...కానీ రెండో మనిషి సంగతి విను. వాడు బ్యాంకులో పని చేస్తున్నాడు. అందులోనూ క్యాషియర్. వాడు తలచుకుంటే నాదగ్గరున్న దొంగ నోట్లని క్షణాల మీద మంచినోట్లుగా మార్చవచ్చు. కానీ వాడూ నిజాయితీ పరుడే. ఆ మహానుభావుడి పేరు హరిశ్చంద్రమూర్తి ..'

'మూడో మనిషి ఎవరు?' అన్నాను.

'ముందు ఈ ఇద్దరి సంగతీ తేల్చు. మూడో మనిషి సంగతి చెబుతాను....'

నేను వెళ్ళి సత్యనారాయణను కలుసుకున్నాను. అతడి పరిస్థితి చాలా దయనీయంగా ఉంది. అతగాడికి వృద్ధులైన తలిదండ్రులున్నారు. భార్యఉంది, ఇద్దరు పిల్లలున్నారు. పెళ్ళి కాని ముగ్గురు చెల్లెళ్ళు, చదువుకుంటున్న ఒక తమ్ముడూ ఉన్నారు. అతనుండే ఇల్లు నివాస యోగ్యంగాలేదు. ఇంత మందీ అతడి ఒక్క సంపాదన మీద ఆధారపడ్డారు. అతని విజాయితీకి హర్షించాలో ఏడవాలో తెలియలేదు.

నేనెవరినో మాటలలో చెప్పకుండా సత్యనారాయణతో నాకున్న అవసరాలను పరోక్షంగా సూచించి, అందుకు అతనికి లభించే ప్రతిఫలాన్ని ప్రత్యక్షంగానే చెప్పి నా వాక్చాతుర్యాన్నంతా ఉపయోగించి అతనితో మాట్లాడాను. కానీ అతను నామాటల్ని చెవుల కెక్కించుకోలేదు. ఒక్క నమస్కారం పెట్టి వెళ్ళమన్నాడు.

తర్వాత హరిశ్చంద్రమూర్తిని కలుసుకున్నాను. ఇతడి పరిస్థితి కూడా ఇంచుమించు సత్యనారాయణకు వలెనే ఉంది. ఇతడు కూడా అతడికి లాగే నామాటలను ఏ మాత్రమూ చలించలేదు. నమస్కారం పెట్టలేదు కానీ మళ్ళీ తనవద్దకు రావద్దని ప్రత్యేకంగా కోరాడు.

నిరుత్సాహంగా అతని వద్దకు వెళ్ళాను.

'నీ ముఖం చూస్తూనే తెలుస్తోంది. పని కాలేదు. కదూ?' అన్నాడతను.

'లేదు...' అన్నాను.

'విచారించకు. సృష్టికి ప్రతిసృష్టి చేయగలిగిన సర్వ శక్తి మంతుడు విశ్వామిత్రుడు—హరిశ్చంద్రుడి చేత అబద్ధం—ఒక్కటంటే ఒక్కటి చెప్పించలేక పోయాడు. అలాంటి వాళ్ళు కొందరు అక్కడక్కడ ఈ భూమ్మీద ఉండి ఇదింకా ఇలా నిలబడ్డానికి కారణమవుతున్నారు. వాళ్ళ పేరు చెప్పుకుని మనలాంటి వాళ్ళం పది కాలాల పాటు హాయిగా జీవించ గలుగుతున్నాం. ఇది నీ శక్తికి ఏ మాత్రమూ పరీక్ష కాదు. అసలైన పరీక్ష ఇప్పు డుంది....' ఆగాడతను.

'ఏమిటది?' అన్నాను.

నువ్వుద్యోగంలో చేరినప్పుడో మాట అన్నాను గుర్తుందా?'

'చాలా మాటలన్నారు. ఏమాటో ఎలా చెప్పేది?'

'నువ్వు చేరబోయే ఉద్యోగంలో బాధ్యత లేమిటో తెలుసుకో గోరావు. చట్ట విరుద్ధమైన పనులు చేయా ల్సొంటుందని చెప్పాను. చట్ట విరుద్ధమైన పనులంటే ఎలాంటివని అడిగావు. అప్పుడు నేను...'

'వద్దు-చెప్పొద్దు—' అని అరిచాను. ఒకసారి ఆపా దమస్తకమూ వణికి పోయాను. అతనా క్షణంలో ఏమన్నాడో నాకు ఎప్పటికీ గుర్తుండనే ఉంటుంది. ఆ క్షణంలో అతనన్న మాట అతని నోటినుంచి మళ్ళీ వినాల్సొచ్చే క్షణంవస్తుందేమోనన్న భయం నాకెన్నడూ ఉండనే ఉంది. మొత్తం మీద ఇప్పుడా క్షణం రానే వచ్చింది.

'నేను చెప్పినా చెప్పకపోయినా నువ్వు చేయాల్సిన పని తప్పదు—' అన్నాడతను.

నేను తమాయించుకుని— 'ఈ పనికి నన్నే ఎందుకు ఎన్నుకుంటున్నారు? మీరు స్వయంగా చేయలేరా?' అన్నాను.

అతను మాట్లాడ్డానికి ముందుకొస్తు నవ్వాడు—'ఒక సమాన్యమైన గుమస్తాని, చిన్న బ్యాంకు కాయషిర్ని నా చేతుల్తో చంపడానికి నా కిష్టముంతదు. అది నాకు అవమానం. నువ్వు నా అంతటి వాడివి కావాలంటే ఈ హత్యలు చేయక తప్పదు....'

'నేను చేయనంటే....'

'ఈ ఉద్యోగానికి స్వస్తి.... అటే కాక- హత్యకో లక్షలభిస్తూంటే వదులుకోగలవా నువ్వు?' అన్నాడతను.

'హత్య కొక లక్షా?' అన్నాను అప్రయత్నంగా. లక్ష అన్నా పదం ఎంత బ్రహ్మానందాన్ని కలిగిస్తోందో హత్య అన్నపదం అంత భయంకరంగా బెదిరిస్తోంది. ఈ రెండు పదాలూ ఒక దాని కొకటి పక్కన చేరి నన్ను పలకరించడం నాదురదృష్టం.

'బాగా ఆలోచించుకో. హత్యకు పథకం నేనే చెబుతాను. ఆచరణ మాత్రమే నీది. నీ మీద ఎవరికీ అనుమానం రాదు. ఆత్మహత్య చేసుకున్నారనుకుంటారు....'

'మొత్తం ఇద్దరు.... అంటే రెండు లక్షలన్నమాట...' నేను నాలో నేను గొణుక్కున్నాను అస్పష్టంగా.

అది అతనికినపడినట్లుంది-'నీ అదృష్టం బాగుంటే రెండు మూడు కావచ్చు...' అన్నాడు.

అప్పుడే నాకు గుర్తుకు వచ్చింది- 'అన్నట్లింకా మూడో మనిషి ఒకడు కదూ? వాడెవరూ.' అనడిగాను.

'ఆ సంగతి తర్వాత చెబుతాను. ముందు ఈ ఇద్దరి

పనిపూర్తి చేయి...'

'ఎలా?' అన్నాను. లక్ష అనేపదాన్ని హత్యనించి విడదీసి చూడ్డానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను నేను.

అతను జేబులోంచి రెండు కాగితాలు బయటకు తీశాడు.

"ఒకసారి ఈ సత్యనారాయణా, హరిశ్చంద్ర మూర్తి ఒకనాటకంలో పాల్గొన్నారు. వాళ్ళకు తెలియకుండానే ఆ నాటకానికి నా మనుషుల ద్వారా వారి ప్రోత్సాహం అందింది. పోర్షన్స్ ఇద్దరూ కాపీలు తీశారు. నాటకంలో ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నట్లు ఒక ఉత్తరం రాస్తాడు. వీళ్ళిద్దరి దస్తూరిలోనూ ఆ ఉత్తరం కాపీలు కూడా తియ్యబడ్డాయి. వాటిని సేకరించి దాచి ఉంచాను నేను. నువ్వు చేయవలసినదల్లా వాళ్ళని ఏదో ఏకాంత స్థలానికి రప్పించి వాళ్ళచేత విషంమింగించి వాళ్ళజేబుల్లో ఈ ఉత్తరాలు పెట్టిరావడం...." అన్నాడతను.

అతని తెలివితేటల్ని అభినందించకుండా ఉండలేక పోయాను. అంతలోనే నాకో సందేహం గలిగింది—

"వాళ్ళు చావడంవల్ల నీకేమిటి ప్రయోజనం?"

వాళ్ళస్థానాల్లో నామనుషులు - ఉద్యోగాల్లో ప్రవేశిస్తారు. వీళ్ళచావు నా మనుషులకు తిరుగులేని హెచ్చరికగా ఉంటుంది-" అన్నాడతను.

"వీళ్ళచేత బలవంతంగా విషంమింగించడ మెలా?"

"శివాజీ పార్కు- ఊరికిదూరంగా చివరఉంది. అందులోకి సాధారణంగా జనంవెళ్ళరు. ఏదో మిషమీద వాళ్ళను అక్కడికి రప్పించు. నువ్వు చప్పట్లుకొడితే విలాడ్యు

లైన నా మనుషులిద్దరు వస్తారు. నువ్వేంచెబితే అది చేస్తారు....” అని నవ్వాడతను.

నాకు నవ్వురాలేదు.

7

చెల్లెళ్ళకు పెళ్ళిసంబంధాలు, కానీ కట్నం అక్కర్లేదు అనగానే వాళ్లు ఎంత ఉత్సాహ చరితులయ్యారో ఫోన్లో వాళ్ళ కంఠాన్ని విని గ్రహించగలిగాను. శివాజీ పార్కులో నన్ను ఏ విధంగా కలుసుకోవాలో వాళ్ళకు వాళ్ళకు ఫోన్లో వివరించి చెప్పాను. అన్నటయిముకు పార్కుకువెళ్ళాను. అక్కడ ఇద్దరూ నాకోసం ఎదురు చూస్తున్నారు.

నన్ను చూడగానే ఇద్దరిముఖాల్లోనూ నిరుత్సాహం కొట్టొచ్చినట్లు కనబడింది.

“మీరా?” అన్నారిద్దరూ ఒకేసారిగా.

“అవును. నేనే!” అన్నాను.

“పెళ్ళి సంబంధం మాట నిజంకాదా?”- ప్రశ్నలో చిన్న ఆశ.

“కాదు-” ఒక్కమాటలో ఆశను త్రుంచేశాను.

“అయితే మమ్మల్నెందుకు పిలిచినట్లు?”

“మీరు కట్నంలేకుండా మీ చెల్లెలుకు వరుడుదొరుకు తాడనుకొని నిర్మానుష్యమైన ఈ ప్రాంతానికి వచ్చారు. అంతకంటె సులభంగా ఆ కట్నం డబ్బులు సంపాదించే మార్గం ముందుగానే నేను చెప్పాను. మీరు వినడం లేదు-” అన్నాను.

“అయినా మమ్మల్నిప్పుడిక్కడికి ఎందుకు

పిల్చినట్లు!''

''ఆఖరిసారిగా హెచ్చరించ డానికి....''

''అంటే?'

''హెచ్చరిక పాటించకపోతే మీ ప్రాణాలుండవు నేను చప్పట్లు కొట్టగానే ఇద్దరు మనుషులు ఇక్కడికి వస్తారు....'' అన్నాను.

ఇద్దరికళ్లలోనూ భయంకనపడింది. ఇద్దరికీ నోట మాట రాలేదనుకుంటాను. నా ముఖం చూస్తూంటే అన్నంతపని చేసేవాడిలాగే కనపడుతూండి ఉండాలి.

ఇద్దరూ నన్నెంతగానో ప్రార్థించారు. తమప్రాణాలు తీయవద్దన్నారు. తమమీద ఎందరో ఆధారపడి ఉన్నారన్నారు.

అప్పటికి నేను చప్పట్లు కొట్టడం అయింది. ఉక్కుపిడుగుల్లాంటి ఇద్దరు మనుషులు వచ్చి సత్యనారాయణ, హరిశ్చంద్ర మూర్తికీ వెనక నిలబడ్డారు.

''మీ ప్రాణాలు మీ చేతుల్లోనే ఉన్నాయి...'' అన్నాను.

ఇద్దరూ నన్నెంతగానో ప్రాధేయపడు తున్నారు. ఎన్నో విధాల వేడుకుంటున్నారు. కానీ నిజాయితీని వదిలిపెట్టడానికి మాత్రం అంగీకరించడంలేదు.

''మీ కర్మ!'' అని జేబులు తడుముకున్నాను. విషం సీసా, రెండు త్తరాలు– చేతికి తగిలాయి. సంతృప్తిగా నిట్టూర్చి– ''చావుకు సిద్ధంకండి!'' అన్నాను.

ఒక్కసారి ఆలోచించు. నువ్వే మాపరిస్థితుల్లో ఉండి చనిపోతున్నావనుకో–

హరిశ్చంద్రమూర్తి మాటలు వింటూ– 'నేనుమీపర్తి

తుల్లో ఉంటే మీ అంత తెలివి తక్కువగా ఎప్పుడూ ప్రవర్తించను'- అన్నాను. కానీ అప్పుడు నాకళ్ళ ముందు కొన్ని దృశ్యాలు అప్రయత్నంగానే మెదిలాయి.

నేను లేకపోతే నా ఇల్లు ఎలా ఉంటుంది?

ఇటీవల నా సంపాదనతో ఇంట్లో ఖర్చులు పెరిగాయి. అందరూ దర్జాగా మసలడానికి అలవాటు పడ్డారు. నాన్న గారు కొద్దికాలంలో రిటైరై పోతాడు. నేను లేకపోతే నా వాళ్ళంతా ఏమైపోతారు?

నేను మెత్తబడుతున్నానని ఆలోచించేవో ఏమో "నేను లేకపోతే మావాళ్ళంతా మలమల మాడిపోతారు. నా ఉనికి వాళ్ళకు జీవనాధారం-" అన్నాడు సత్య నారాయణ.

నా కళ్ళ ముందు నా చెల్లి స్త్రీలు బీరువా అస్పష్టంగా... చెల్లీ అని అరవబోయి ఊరుకున్నాను.

ఉక్కుపిడుగుల్లాంటి ఆ మనుషులిద్దరూ నా ఆజ్ఞ కోసం నాకేసి చూస్తున్నారు. నేను హరిశ్చంద్రమూర్తి, సత్యనారాయణవంక చూసి- "ఒక్కరోజు గడువివ్వ గలను. మీ మనసు మార్చుకోగలరా?" అన్నాను.

"ప్రాణాలకంటే నిజాయితీయే ఎక్కువమాకు. నీలో మానవత్వముంటే మమ్మల్ని వదిలిపెట్టు. సత్ప్రవర్తన తప్పుకాదు. ఆ తప్పుకు నీవు మమ్మల్ని చంపదల్చు కుంటే దేవుడు అందుకు నిన్ను క్షమించవచ్చు. కానీ

పాపు కారణంగా మావాళ్ళంతా అనాథలైపోతారు. వాళ్ళ జీవితం దుర్భరమైపోతుంది. వాళ్ళ పరిస్థితి చూసినపుడల్లా నిన్ను నువ్వే క్ష మిం చు కో లే వు-" అన్నారిద్దరూకూడా.

నేను ఉక్కు పిడుగు కేసి చూసి దగ్గరగా రమ్మనమని పిలిచాను. ఇద్దరూ వచ్చారు. వాళ్ళకు జేబులోంచి ఒక సీసా తీసిఇచ్చాను. ఇద్దరూ అందులోని బిళ్ళలు బైటకు తీశారు.

సత్యనారాయణ, హరిశ్చంద్రమూర్తి బలవంతంగా ఆ బిళ్ళలు తిన్నారు.

8

"అతిముఖ్యమైన పని ఇంకొకటి మిగిలిపోయింది-" అన్నాడు అతను.

"చెప్పండి-"

"అదే మూడో హత్య!"

"మనిషిని మనదారికి మళ్ళించకుండానే హత్య?" అన్నాను.

"ఆ ప్రయత్నాలన్నీ నేనుచేశాను. ఫలించలేదు. విసిగి పోయాను. ఇంక మిగిలినదల్లా హత్య ఒక్కటే!"

"ఎవరామనిషి!"

"ఆమె పేరు సునీత?" అన్నాడతను.

"సునీతా?" అన్నాను షాక్ తిని.

"అవును. సునీతే-అది నీకూతెలుసునని నాకు తెలుసు. తెలిసినవాళ్ళను హత్య చేయడం చాలా సులభం!"

"కానీ నేనామెను ప్రేమిస్తున్నాను!" అన్నాను చటుక్కున.

అతను నవ్వాడు- "ప్రేమా? మనకు ప్రేమేమిటయ్యా! పిల్ల ఎర్రగా బుర్రగా ఉన్నదని మోజు పడుతున్నావేమో!

దానికిమించిన అప్సరసలాంటి అమ్మాయిని నీకు ఇల్లాలుగా తీసుకొస్తాము. సునీత లాంటి అమ్మాయిలు నలుగురు వారుకుని వదిలేయడానికి బాగుంటారు.ఆ అభిప్రాయంతోనే నేను దానికోసం ప్రయత్నించాను. లొంగ లేదు. నాకు లొంగని ఆడది జీవించిఉండడానికి వీల్లేదు.—''

అతని మాటలు వింటూంటే నాకు సునీత పైన గౌరవం పెరిగింది— ''నేను సునీతను చంపలేను....'' అన్నాను.

''ఎందుకు చంపలేవు? ఒక్క సునీత కోసం నువ్వు నీవాళ్ళందరూ నాశనం కావడానికి అంగీకరిస్తావా?'' అన్నాడతను.

అది బెదిరింపు. నాకు అర్థమయింది. ఈ పని నేను చేయక తప్పదు. కానీ ఎలా?

అతను నాకు ఒక్కరోజు గడువిచ్చాడు. నేను అక్కణ్నించి కదిలాను.

సునీత హత్య పూర్తి చేయగానే నాకు మొత్తం మూడు లక్షలు అందుతాయి. లేని పక్షంలో నావాళ్ళు కష్టాల పాలవుతారు? నావాళ్ళకోసం నేను ఇతరులను చంపాలి!

9

నేను సునీతను కలుసుకున్నాను. పార్కులోకి ఆహ్వానించాను. క్లుప్తంగా ఒకటి రెండు మాటలయ్యాక— ''నేను నిన్నిక్కడికి చంపాలని తీసుకొచ్చాను—' అన్నాను.

సునీత కళ్ళలో ఆశ్చర్యమేకానీ భయం కనబడలేదు-

"నన్నెందుకు?"

"నిన్ను చంపితే నాకు లక్షరూపాయలు వస్తాయి...."

"లక్షరూపాయలకోసం నన్ను చంపేస్తావా?"

"నిన్ను చంపకపోతే నావాళ్ళంతా నాశనమవుతారు."

"నేను చస్తే నావాళ్ళ సంగతేమిటి?"

"ఆమె పై ఆశలన్నీ పెట్టుకున్న ఆమె ముసలి తండ్రి గుర్తుకువచ్చాడు- విందు యవ్వనంలో ఉన్న నిన్ను చంపాలనుకునేవాణ్ని-ముసలాడిగురించి ఆలోచిస్తానా?" అన్నాను

"మానవత్వం ఉన్నవాడు తప్పక ఆలోచిస్తాడు...." అంది సునీత.

ఆమె చెప్పింది నిజమే। నాలో ఇంకా కొంత మానవత్వం మిగిలేవుంది. నేనాముసలాడిగురించి ఆలోచించడం మాత్రమేకాదు. జాలికూడా పడుతున్నాను.

"అసలు నిన్ను హత్యకు పురమాయించిందెవరు?" అనడిగింది సునీత.

కాసేపు తటపటాయించినా సునీతకు అతని గురించీ, నా జీవితం గురించీ చెప్పాను. ఎలాగూ ఆమెను నేను చంపనున్నాను కాబట్టి ఏమి చెప్పినా ఫరవాలేదనిపించింది.

"నాకు చావంటే భయం లేదు. అలాగని అర్థాంతర చావు ఇష్టపడను. నువ్వు డబ్బు కోసం చాలా పనులు చేశావు. అవన్నీ నేను క్షమించగలను. కానీ నువ్వు చేసిన రెండు హత్యలూ, చేయనున్న మూడో హత్య మాత్రం క్షమించరానివి. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ మనిషి సాటి మనిషిని చంపే నీచ స్థితికి దిగజారకూడదు......"

నేను చటుక్కున - "ఇంతవరకూ నేను హత్యలు చేయలేదు. సత్యనారాయణ, హరిశ్చంద్రమూర్తి నా కస్టడీలో ఉన్నారు. వారికి విషానికి బదులు మత్తు మందిచ్చాను. చూసి చూసి ఓ నిండు ప్రాణాన్ని తీయ లేక కొంత జాప్యం చేశాను. నీ విషయంలో అతను చేసిన హెచ్చరిక విన్నాక - మూడు హత్యలు చేయక తప్పదనిపిస్తోంది" - అన్నాను.

సునీత నా వంక అభినందనపూర్వకంగా చూసి "ఏ పరిస్థితుల్లోనూ హత్య చేయటం మనిషి దిద్దుకోలేని తప్పు అదొక్కటే -" అంది.

"నిన్ను హత్య చేయకుండా వదిలిపెట్టాలంటే నువ్వు 'అనిల్' తో కనీసం ఒక్క రాత్రి గడపాలి" అన్నాను నేను నెమ్మదిగా.

"ఆ తర్వాత నువ్వు నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానని మాటిస్తావా ?"

సునీత ఇలా అడుగుతుందని నేనూహించలేదు. ఒక్క క్షణం నా నోట మాట రాలేదు. నెమ్మదిగా తమా యించుకొని - "సునీతా ! నువ్వు చాలా తెలివైనదానివి. ప్రస్తుతం నా మెదడు పని చేయడం లేదు. ఈ పరిస్థితి లోంచి హత్యలు చేయకుండా నేనెలా బయట పడగలను?" అన్నాను.

"ఒకే ఒక్క ఉపాయం. అతన్ని చంపెయ్ -" అంది సునీత.

10

సునీత చెప్పిన విషయం చాలాబాగుంది. అతనెప్పుడూ ఒంటరిగా ఉంటాడు. అతనికి నాపైన అనుమానం లేదు.

అతని దగ్గర చాలా డబ్బు ఉంటుంది. అతను చచ్చినా వివరాలు బైటకు రావు.

అతన్ని చంపి దొరికిన డబ్బు తెచ్చుకుని - ఇక శాశ్వతంగా ఈ జీవితం నుంచి బయటపడవచ్చు. అతను చావడం వల్ల ఈ ప్రపంచానికి లాభమే కాని నష్టంలేదు.

నేను ఉద్దేశపూర్వకంగానే అతని దగ్గరకు అర్ధరాత్రి బయల్దేరాను.

అతని ఇంటికి తాళం ఎప్పుడూ వేసి ఉంటుంది. తలుపుకు కీ హోల్ మాత్రం ఉంటుంది. నా వద్ద ఎప్పుడూ ఒక తాళం ఉంటుంది.

నేను తలుపు తీసుకుని ఇంట్లోకి ప్రవేశించాను.

అతను నిండా ముసుగు వేసుకుని నిద్ర పోతున్నాడు. దుప్పటిలోంచి గురక వినిపిస్తోంది. నేను చప్పుడు చేయకుండా అతన్ని సమీపించాను. జేబులోంచి కత్తి తీశాను.

నా చేతులు వణుకుతున్నాయి. జీవితంలో నేను చేయనున్న తొలి హత్య అది।

దేవుణ్ణి స్మరించుకున్నాను. కత్తి పిడిని రెండు చేతులతోటీ పట్టుకుని బలంగా కత్తిని అతని గుండెల్లోకి దించాను. కత్తి సులభంగా దిగిపోయింది. చిన్న కేక కూడా వినబడలేదు. బహుశా సరాసరి గుండెల్లోకి దిగబడి ఉండవచ్చు. కానీ గురక మాత్రం అలాగే వినిపిస్తోంది.

చటుక్కున దుప్పటి లాగి చూశాను.

వరుసగా తలగడాలు మనిషి ఆకారంలో పేర్చబడి వున్నాయి. తల ఉండే స్థానం వద్ద ఒక టేప్ రికార్డరు ఉన్నది. నేను తెల్లబోయాను. అప్పుడే నన్ను భయం

ఆవహించింది. అదే సమయంలో వెనక నుంచి నా భుజం మీద ఎవరిదో చేయి పడింది. భయం రెట్టింపు కాగా వణుకుతూనే వెనక్కి తిరిగాను.

అతను!!

'చివరకు నమ్మక ద్రోహానికి తలపడ్డావన్న మాట!' అన్నాడు.

నేను ధైర్యం తెచ్చుకుని-'మంచి వాళ్ళనూ నిజాయితీ పరుల్నీ అమాయకుల్నీ చంపడం నా వల్ల కాదు. మీరు చెప్పిన మూడు హత్యలూ చేయడం వల్ల మూడు కుటుంబాలు అష్టకష్టాల పాలవుతాయి -' అన్నాను.

"వెర్రివాడా - వాళ్ళ సంగతే చూసుకొన్నావు నువ్వు. ఇప్పుడు నీగతేమిటి?'

'అన్నింటికీ సిద్ధపడే ఇక్కడకు వచ్చాను....'

'కంగారు పడకు. నీకే ప్రమాదమూలేదు. నిన్నేమి చేయను. కానీ నువ్వు నాదగ్గర ఉద్యోగం చేసే అర్హత కోల్పోయావు...." అన్నాడతను.

ఇంతకాలం నేను గడుపుతున్న ఖరీదైన జీవితం గుర్తుకు వచ్చింది. మళ్ళీ పాత నిరుద్యోగపు రోజులు వస్తాయనే సరికి భయం వేసింది- 'నన్ను క్షమించండి. హత్యల విషయం వదలిపెట్టి మామూలు పనులు నాచేత చేయించుకోండి- జీతం కాస్త తక్కువైనా ఫరవాలేదు-' అన్నాను.

అతను తమాషాగా నవ్వుతు- "నువ్వు మాకు పనికి రావు, మామూలు పనులు చేయడానికి మాదగ్గర చాలా మంది మనుషులున్నారు. అందుకు నీ అవసరం లేదు. నీలాంటి యువకుల్ని చేరదీసి వాళ్ళను క్రమంగా అమాను

షంగా తీర్చిదిద్దడమే నా ఆశయం. మా ముఖ్య వ్యవహారాల్లో మనిషికి మానవత్వం పనికిరాదు. అవసరమైతే దగ్గర బంధువుల్నికూడా పూర్వాపరాలు ఆలోచించకుండా హత్య చేయాల్సింటుంది.

నేను గత కొద్దిమాసాలుగా నిన్నందుకే సంసిద్ధున్ని చేస్తున్నాను. నీమీద చాలా ఆశలు పెట్టుకున్నాను. సత్యనారాయణ, హరిశ్చంద్రమూర్తి, సునీత - నువ్వనుకొన్నంత నిజాయితీపరులు కారు. నా దగ్గర డబ్బు తీసుకుని నేనాడించిన నాటకంలో పాత్రలుగా వ్యవహరించారు. ఆ నాటకమే నేను నీకు పెట్టిన పరీక్ష. ఆ పరీక్షలో నువ్వు ఓడిపోయావు. నీలో ఇంకా చాలా మానవత్వం మిగిలి ఉంది. అదుంటే నువ్వు మాకు పనికిరావు... "

తెల్లబోయాను. అతని తెలివితేటల్ని నేను చాలా తక్కువ అంచనా వేశాను.

అతను ఇంకా చెబుతున్నాడు-'నీలో మానవత్వంలేదని ఋజువు చేసుకొనేందుకు నీకింకొక్క అవకాశం. సత్యనారాయణ, హరిశ్చంద్రమూర్తి, సునీతలను ఈ రాత్రికే వెళ్ళి హత్య చేయి. నువ్వు నా మనిషివౌతావు. లేదా ఇంకెన్నడూ ఈ దరిదాపుల్లో కనపడవద్దు..."

నాలో మానవత్వం ఉండకూడదూ?....ఆలోచించాను. అలాచేసిన పక్షంలో ఇంక నాకు నావాళ్ళెందుకు? నేను నాకోసంకాదు. నావాళ్ళకోసం జీవిస్తున్నాను. అతనుపెట్టిన పరీక్షలో నేను ఓడిపోయాను

కానీ ఆ పరీక్ష నాలో మానవత్వ మున్నదని ఋజువు చేసింది. అదినాకు చాలా ఆనందంగా ఉంది. అతని దృష్టికి నాది ఓటమి! కానీ నా దృష్టిలో నాదే గెలుపు. మనిషికి

మానవత్వం ఉండాలి. అతను పెట్టిన పరీక్షలో నా మానవత్వాన్ని నేను నిలుపుకొని గెలిచాను.

నేను నా జేబులోని తాళంచెవి తీసి అతనికిచ్చి- 'సెలవు!' అన్నాను....

కొద్ది రోజుల్లో నాకు ఒక బ్యాంకులో ప్రొబేషనరీ ఆఫీసరుగా అపాయింట్ మెంట్ ఆర్డరు వచ్చింది. అది నా మానవత్వం నా కిప్పించిన ఉద్యోగం. అనిపించింది. అప్పుడే - నేనిదివరలో చెల్లెలి కోసం కొన్న స్టీలు బీరువా నా దానవత్వానికి చిహ్నం అనిపించింది. అది అమ్మించేశాను.

ఉద్యోగంలో చేరాక చెల్లెలికి స్టీలు బీరువా కొనడానికి సరిగ్గా మూడేళ్ళు పట్టింది. కానీ ఈ బీరువా కొన్నప్పుడున్న తృప్తి - పూర్వం కలిగినట్లు నాకు అనిపించలేదు

- ఐపోయింది -